

RAMA EN HANUMAN

uit de Ramayana

Dasarath was de koning van het rijk Ayodhya. Hij had drie vrouwen en vier zonen. Rama was de prins die hem zou opvolgen, maar door verraad van een van de drie vrouwen van de koning werd Rama voor een periode van veertien jaar uit het rijk verbannen. Rama, zijn vrouw Sita en zijn halfbroer Lakshman verlieten het koninkrijk en vestigden zich in een bos, ver van de bewoonde wereld.

Op een dag ontvoerde Ravan, de demon-koning, de lieflijke Sita en nam haar mee naar zijn paleis in de stad Lanka. De gierenkoning Jatuya was getuige van de ontvoering en probeerde Sita te redden. Hij moest zijn dappere poging echter met de dood bekopen.

Rama en Lakshman gingen op zoek naar Sita en hun speurtocht bracht hen in het rijk van de apenkoning Sugriva. De koning beloofde Rama om hem te helpen. Hij gaf het bevel aan een groep apen en beren om informatie over de verblijfplaats van Sita in te winnen. Wanneer ze Sita gevonden hadden, moesten ze zo snel mogelijk terugkeren.

Tussen de apen bevond zich Hanuman. Aan deze aap gaf Rama zijn ring. Zou hij Sita vinden, dan moest hij de ring aan haar geven zodat zij wist wie hem had gestuurd.

Na een lange speurtocht kwamen de apen bij de kust. Toen de apen op het strand zaten, waren ze wanhopig, want de tijd die de koning hen gegeven had" om Sita te vinden, was verstreken. Eén van de apen zei: "Broeders, wat moeten we nu doen ? We hebben geen enkel nieuws over Sita en als we met lege handen bij de koning aankomen, zal hij ons zeker doden."

De andere apen antwoordden: "Zonder nieuws gaan we niet terug!"

Niet ver van het strand stond een heuvel met een grot. Deze grot was de woonplaats van de gier Sampati. Toen de gier stemmen buiten de grot hoorde, kwam hij te voorschijn. Hij zag de apen op het strand en riep: "Al dagenlang heb ik niets gegeten, ik verga van de honger. Vandaag heeft god mij verrast met een waar feestmaal. Ik zal jullie allemaal opeten."

Bij het zien van deze enorme vogel,

schrokken de apen geweldig. Maar één van hen wist zich te herinneren dat het de gierenkoning Jatuya was geweest, die een poging had gedaan om Sita uit de handen van Ravan te redden. Hij riep: "Hulde aan Jatuya, hij heeft geen gelijke, hij die zijn leven heeft gegeven in dienst van Rama." Verbaasd liep de gier op de apen af, vol angst deinsden ze achteruit. "Wees niet bang, sprak de gier, ik ben Sampati, de oudere broer van Jatuya. Wat weten jullie over hem?"

De apen overwonnen hun vrees en vertelden hoe Jatuya, de gierenkoning, in een poging om Sita te redden, de dood had gevonden. Toen ze uitverteld waren, zei de vogel: "Eerst moet ik een offer brengen ten behoeve van de ziel van mijn overleden broer, daarna zal ik jullie helpen."

Nadat hij het offer had gebracht, sprak de gier: "Eens, toen mijn broer en ik nog heel jong waren, wilden wij naar de zon vliegen. Halverwege kon mijn broer echter de hitte niet meer verdragen en vloog terug. In mijn dwaze trots besloot ik verder te vliegen. Door de buitengewone hitte vlogen mijn vleugels in brand en onder het slaken van een ijselijke gil, stortte ik ter aarde. Een zekere wijsgeer, Candama genaamd, heeft me gevonden. Hij had medelijden met mij en heeft me verzorgd. Door zijn wijze lessen raakte ik genezen van mijn trots. Op een dag deed hij een voorspelling: de hoogste god zal op aarde verschijnen in de gedaante van een mens. Een demon-koning zal zijn vrouw schaken en dan zal de Heer een groep verkenners op weg sturen om haar te vinden. Wanneer jij die verkenners ontmoet, moet je ze helpen om de vrouw terug te vinden. Het zal het einde betekenen van jouw boetedoening en jouw vleugels zullen weer aangroeien. Vandaag is deze voorspelling uitgekomen. Luisteren jullie nu naar wat ik verder te vertellen heb. Boven op de berg Trikuta ligt de stad Lanka, daar woont de demon Ravan. In die stad is een tuin met Asoka-bomen. Hier houdt de demonkoning de arme Sita gevangen. Ik kan haar zien, maar jullie niet. Het gezichtsveld van een gier kent geen grenzen. Ikzelf ben nu

te oud om jullie te helpen. De berg Trikuta ligt op een eiland, duizend mijlen buiten de kust. Degene die deze afstand in één sprong kan overbruggen, zal de missie van Rama volbrengen." De vleugels van de gier waren intussen weer aangegroeid en hij vloog weg.

Onder de apen ontstond grote opwinding. Elke aap beroemde zich op zijn kracht en moed, maar twijfelde of hij wel in één sprong over de zee zou kunnen springen. De leider van de beren zei tegen Hanuman : "Jij bent de sterkste van ons allemaal, waarom zeg jij niets? Is er in de wereld één heldendaad die jij niet zou kunnen verrichten ?" Daarop werd Hanuman zo groot als een berg, zijn pels kreeg een gouden glans. Als een leeuw brulde hij: "Ik zal over de zee springen, voor mij is dat kinderspel. Wachten jullie hier maar rustig tot ik terug ben!"

Toen sprong hij op de heuvel die daar vlakbij de kust was en zonder een aanloop te nemen, zette hij zich af en schoot als een pijl door de lucht. Door de kracht van de afzet zonk de heuvel tot diep in de onderwereld.

Hij bereikte al snel de overkant van de zee. Hij sprong op een heuvel van waarop hij een goed uitzicht had over de schitterende stad Lanka. De hoge stadswallen waren gemaakt van goud, bezet met edelstenen. Binnen de muren zag hij prachtige huizen, marktpleinen en brede lanen waarop olifanten, paarden, rijuigen en voetgangers zich in groten getale voortbewogen. Rondom de stad stonden zwaarbewapende demonen op wacht.

Hanuman wachtte tot het donker werd. Hij veranderde zichzelf in een mug en vloog ongemerkt de stad binnen. Eén voor één doorzocht hij de huizen, maar hij zag alleen maar soldaten. Toen kwam hij bij het paleis van Ravan, vloog naar binnen en zag de demonkoning op een bed liggen slapen. Maar hoe hij ook zocht, Sita was nergens te vinden. Hanuman ging de tuin met Asokabomen in en daar zag hij eindelijk Sita. Ze had de hele nacht onder de bomen doorgebracht. De aap ging tussen de bladeren in de boom zitten en nam zijn oorspronkelijke vorm weer aan. Hij dacht even na en gooide toen de ring van Rama vlak voor de voeten van Sita. Zij herkende de ring en was in de war. Op dat moment begon Hanuman met zachte stem te

spreken. Hij preeste de daden en deugden van Rama en daardoor werd Sita gerustgesteld. Ze zei: "Jij die daar spreekt, je woorden zijn als nectar voor mijn oren. Kom te voorschijn."

Hanuman sprong uit de boom en tot haar schrik zag Sita plotseling een aap voor zich staan. Hij zei: "Ik ben de boodschapper van Rama. Ik ben het die de ring heeft gebracht. Rama heeft hem aan mij meegegeven als herkenningsteken."

Sita zei: "Vertel mij, hoe is het met Rama ? Is hij me niet vergeten ?" "Nee, antwoordde Hanuman, jij bent degene aan wie hij dag en nacht denkt. Hij houdt meer van jou dan ooit tevoren. Binnenkort zal hij met een leger apen de demonen verslaan en je komen bevrijden. Nu is mijn taak volbracht. Laat me vertrekken. Bovendien heb ik vreselijke honger en ik zie ginder een boom met de heerlijkste vruchten."

"Ga maar, mijn vriend. Houd je gedachten bij Rama en geniet van de vruchten."

Hanuman stootte op de fruitbomen af en at naar hartelust. In zijn enthousiasme begon hij links en rechts bomen uit te rukken. In de tuin bevonden zich echter vele soldaten die belast waren met de bewaking van Sita. Ze vielen Hanuman aan. De aap sloeg er een paar te pletter met zijn machtige vuisten. Andere soldaten vluchtten weg om versterking te halen. Steeds meer soldaten kwamen de tuin in gelopen en de overmacht werd te groot. Na een woest gevecht werd Hanuman geboeid voor de troon van de demon-koning gebracht. De demon moest lachen toen hij de aap zag en zei: "Hoe durf je het zomaar in mijn tuin te komen, van de vruchten te eten en de bomen te ontwortelen ?" Hanuman antwoordde: "Ik ben de boodschapper van Rama. Ik at van de vruchten omdat ik honger had en ik vernielde de bomen omdat ik een aap ben. Luister, Ravan, laat Sita vrij, verlaat het pad van de ondeugd. Erken dat Rama de hoogste god is en vereer hem."

"Zo, zo, zei Ravan, nu heb ik toch wel een aap als raadgever. Wie denk jij wel dat je bent om zo tegen mij te spreken. Maak een eind aan het leven van deze vlegel !" de soldaten sprongen van alle kanten op Hanuman af, maar nog voordat ze hem konden raken, kwamen de ministers van Ravan tussenbeide.

Ze zeiden: "Een boodschapper mag je niet doden, het is tegen alle regels. Maar we kennen een beter middel: de staart van een aap is zijn trots. Bind doeken die in olie gedrenkt zijn, rond zijn staart en steek hem dan in brand. Stuur dan deze waardeloze boodschapper maar terug naar zijn meester."

Op bevel van Ravan begonnen de demonen het plan van de ministers uit te voeren. Maar elke keer als de staart bijna helemaal omwikkeld was, liet Hanuman zijn staart een klein stukje langer groeien. Tenslotte was de staart zo lang dat er in de hele stad geen druppel olie meer te vinden was. Toen stak men onder luid gejuuw en gelach de staart in brand. Toen Hanuman de vlammen van zijn

staart zag opstijgen, maakte hij zich piepklein, glipte uit zijn boeien en in een paar tellen zat hij boven op het dak van het paleis. Hanuman maakte zich nu tien keer groter dan hij normaal al was en met zijn brandende staart rende hij door heel Lanka, huis in, huis uit, totdat de hele stad in lichterlaaie stond. Toen sprong Hanuman in de zee om zijn staart te doven. Hij sprong weer op het strand en met een reusachtige sprong was hij weer aan de overkant bij zijn kameraden. Hij vertelde wat hij in Lanka had gedaan en zo reisden de apen nu snel terug naar Rama om hem te vertellen dat ze Sita hadden gevonden.

HANUMAN